

maatte nøje konstateres, og det ærede Medlem mente da, at Lodsejerne skulde have Godtgørelse for de Arealer, som i Tidens Løb var forsvundet. Jeg skal ikke direkte modsige det ærede Medlem, men jeg anser det for nødvendigt, at jeg rent formelt ikke indgaar paa den Betragtning, som det ærede Medlem her fremsatte; jeg har ingen Anelse om, hvor vidt den kunde føre. I saa Henseende er det meget vigtigt at vide, f. Eks. hvor langt tilbage i Tiden det ærede Medlem har tænkt sig, at man skulde respektere Lodsejernes tidligere Rettigheder. I øvrigt er det ikke dermed min Hensigt at bebude en smaalig Optræden fra Statens Side.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) og flere andre ærede Medlemmer har omtalt Spørgsmaalet om Plantning paa Statsbanernes Skraaninger og har udtalt deres Tilfredshed med, at der er gjort en Begyndelse med saadanne Forsøg; disse Forsøg ønskede de fortsat, og jeg er ogsaa villig dertil, men jeg kan ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa, at hvis dette Spørgsmaal skal løses meget rationelt, kunde det let faa et Omfang, som de ærede Medlemmer maaske ikke havde tænkt sig. Jeg tør ikke gaa ud fra, at den nuværende Ledelse af Statsbanerne er sagkyndig paa dette Omraade; og jeg er bange for, at det kunde gaa saa vidt, at man maatte forøge Administrationen paa dette Omraade. Jeg har ikke rigtig nogen Forestilling om, hvorledes man skulde gennemføre et saa vigtigt Anliggende paa en ganske rationel Maade, hvis man ikke knytter meget kyndige Folk til sig, som forstaaer sig paa, hvad der skal gøres, og hvor det skal gøres.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds og det ærede Medlem fra Mariager (H. P. Hansen) omtalte Spørgsmaalet om Hadsund-Broen, hvilket Spørgsmaal har været rejst ved Samraad indenfor Finansudvalget, og det ærede Medlem fra Mariager vilde nu vide, hvorledes det var gaaet med den Besigtigelse af det Forslag, han i Fjor foranledigede indsendt. Jeg kan kun derom sige, at det er gaaet saaledes, at det naturligvis erkendes, at en Foranstaltning som den, det ærede Medlem ønsker foretaget, er bedre end den, jeg havde ønsket foretaget i Fjor; men der er jo ogsaa en ganske overordentlig stor Forskel paa Bekostningen. Mit Standpunkt har været det, at med en Bekostning af 25,000 Kr. vilde man kunne faa særdeles tilfredsstillende Gennemsejlingsforhold ved denne Bro, og det grunder sig ogsaa paa meget sagkyndige Udtalelser. Hvis man skal gaa saa vidt, som det ærede Medlem

foreslaar, kræves der altsaa en langt, langt større Bevilling til Sagen, og saa maa jeg derom sige, at min Kollega Finansministeren ikke er stemt for at tillade mig at opføre saadanne Bevillinger paa mit Budget i dette Aar. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) benyttede det Udtryk, at denne Bro havde været et Smertens Barn for Statsbanerne. Det forholder sig ikke ganske saaledes, og det er ikke helt rigtigt, naar Spørgsmaalet er rejst under Statsbanernes Budget. Denne Bro kommer ikke Statsbanerne ved, den kommer den private Jernbane ved, thi Forholdet er det, at Staten i sin Tid med et Offer af 400,000 Kr. byggede denne Bro paa det Vilkaar, at derefter skulde den Sag være Staten ganske uvedkommende i Fremtiden; den private Jernbane skulde overtage Vedligeholdelsen af Broen. Man har imidlertid forstaaet at lægge Sagerne saaledes til Rette, at hver Gang der har fundet en Beskadigelse Sted af Broen ved Sammenstød med Skibe, har man rekurreret til Staten og sagt: Det var Mening, vi skulde have den Bro i brugbar Stand, og nu fejler den det og det. Og Staten har i Virkeligheden haft Udgifter af den Sag, som efter min Mening langt overskrider, hvad der er rimeligt og rigtigt. Jeg ser meget vel, at de Byer, som det ærede Medlem nævnedes, Hobro og Mariager, og for den Sags Skyld ogsaa den private Jernbane kan foretrække, at man ombygger Broen fremfor at foretage den simple Foranstaltning, jeg har foreslaaet. Og hvorfor skulde de ikke det? Det koster dem ikke noget som helst; det er blot Statskassen, man ved denne Lejlighed vil forulempe. Jeg vilde stille mig væsentlig anderledes til den større Plan, hvis der fra dem, der virkelig er interesserede deri, og alene er interesserede deri, hvad Staten aldeles ikke er, forelaa et Andragende om, at Staten skulde yde dem et Bidrag til Gennemførelse af en saadan rationel Foranstaltning; det, synes jeg, var meget mere rimeligt. Denne Sag kommer i Virkeligheden slet ikke Staten ved. Det er kun for at faa Ende paa Tingene, at jeg har foreslaaet en Bevilling paa 25,000 Kr., for at gøre Forholdene saaledes, at de virkelig er forsvarlige; og det vil jeg meget bestemt hævde, at de vil være derefter. Saa synes jeg i øvrigt, at den Sag maa være Staten uvedkommende. Men kunde en saadan Situation tilvejebringes, at Beboerne derovre erkendte, at det i Virkeligheden er deres Anlæg, og at man kun, fordi Sagen er byrdefuld, vil anmode om at faa et Tilskud af Staten, synes jeg, den vilde ligge